

[Ivar Nørgaard.]

tænke mig at spørge finansministeren, om han kan give nærmere oplysninger om, hvordan man rent praktisk vil gennemføre besparelsesfordelingen på de enkelte styrelser og kategorier og inden for disse enkelte styrelser og kategorier. Hvem er det, der skal gøre det, og hvordan skal det samvirkes med det arbejde, der nu skal iværksættes inden for lønnings- og pensionsministeriet?

På samme måde kunne det være af betydning at få at vide, om finansministeren er parat til i det udvalg, der formodentlig nu bliver nedsat efter møderne i dag, at fremlægge oplysninger om, hvordan man gennemfører de forskellige nedskæringer på budgettet, både de økonomiske nedskæringer og de personalemæssige nedskæringer. Er det noget, vi vil kunne få diskuteret i udvalget? Er man kommet så langt, at man kan få noget materiale på bordet?

Må jeg sluttelig sige til økonomiministeren, at det er rigtigt, at vi fra socialdemokratiets side har lagt megen vægt på, at man i hvert fald ikke ophævede obligationsrationeringen, for så vidt angår tillægslånene. Her var et område, hvor man klart kunne sørge for, at nogle grupper blev rationeret mere end andre grupper. Og det er jo et udtryk for, at en rationeringsordning kan anvendes smidigt og også smidigere, end vi havde gjort det. Nu bebrejder økonomiministeren os, at vi ikke, allerede dengang vi havde regeringsmagten, indførte et nyt og bedre system. Men økonomiministeren ved jo godt, at vi hellere havde gennemført det over lovgivningen, så vi selv kunne sidde og administrere det. Men da vi gik med til på opfordring fra den daværende opposition at lade det gennemføre som en frivillig aftale mellem Nationalbanken og de kreditudstedende institutioner, ja, så var der jo grænser for, hvor meget vi kunne blande os ind i, hvordan tingene blev lavet, og derfor syntes vi, at det måtte køre sådan, som det nu var lavet. Men nu, da det er ophævet, er der i hvert fald mulighed for at indføre et endnu bedre system, og derfor synes jeg ikke, man kan bruge det argument, økonomiministeren anvendte mod at indføre det, at det havde en række skavanker, for hvis økonomiministeren og vi er enige om bestemte skavanker, ja, så kan vi i hvert fald fra starten fjerne dem gennem en ny rationering.

Statsministeren (*Hilmar Bawnsgaard*): Jeg tager ordet, for at den sidste del af denne debat ikke skal foregå under den vildfarelse, som hr. J. O. Krag gav udtryk for i sin korte replik: at jeg skulle være veget uden om en besvarelse af spørgsmålet om regeringens holdning til kronens værdi. Jeg henviste til økonomiministerens udtalelse og sagde, at jeg gerne ville sætte en streg under den som regeringens opfattelse. Jeg skal derfor citere ordret, hvad det var, økonomiministeren sagde, og gentage, at det er regeringens og dermed også min udtalelse, der her bliver citeret:

„Vi må dreje udviklingen hen imod bedring af betalingsbalancen. Det må vi gøre for at skabe tillid hjemme og ude til den opretholdelse af kronens værdi, som er det helt selvfølgelige mål for regeringens politik.“

Egon Jensen: Jeg skal kun gøre nogle ganske få bemærkninger. Finansministeren var så venlig at omtale mig, så jeg næsten var ved at rødme, men når finansministeren taler om, at den borgerlige presse denne gang er imod regeringen og dermed beviser, siger han, at det er en selvstændig presse, så bør man dog være opmærksom på, at det vistnok kun er undtagelsestilfælde.

Finansministeren sagde, at det med omkostningsforøgelsen var vist meget overdrevent; jeg vil bede finansministeren om at se lidt på, hvad det er, erhvervene siger. Det drejer sig ikke bare om benzinafgiften, men også om vægtafgiften, og det er jo ikke sådan, at det bare er i ét led, men det er i flere led, og det ruller altså videre ligesom snebolden. Når finansministeren siger: ja men nu så I, at vi satte den kun op med 6 øre, mens benzinen er sat ned med 5 øre i konkurrencen, så synes jeg i og for sig, det er et mærkeligt argument: at når der er tale om billigere områder, så skal man med en vis mands vold og magt sørge for, at det bliver dyrere. Der er tale om social slagside; erhvervslivet, f. eks. direktører og højerestående funktionærer, har mulighed for at få dækket udgifterne ind, men det samme er ikke tilfældet med lønmodtagerne. Det burde finansministeren også vide noget om.

Men så sagde finansministeren til sidst, at han havde ikke i sin fremsættelsestale sagt noget om, at dette havde forbindelse